U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 34, Ostrava, proti usnesení žalovaného ze dne 5. 1. 2017, čj. 22 A 198/2016-6, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Ostravě ze dne 16. 3. 2017, čj. 22 A 49/2017-9,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti usnesení téhož soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 22 A 198/2016-6, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti soudnímu rozhodnutí vydanému v soudním řízení správním.

[2] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 3. 2017, čj. 22 A 49/2017-9 (dále jen „napadené usnesení“), žalobu odmítl s poukazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dovodil, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu, ale proti rozhodnutí soudu vydanému podle soudního řádu správního, který zde nevystupuje jako správní orgán, nýbrž jako orgán moci soudní. Krajský soud shledal, že nemá pravomoc o takové věci ve správním soudnictví rozhodnout.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti napadenému usnesení kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ve věci *„nejednal zákonný úředník“*, nemohl se podle § 8 s. ř. s. vyjádřit, soud jednal, i když nebyl zaplacený soudní poplatek. Vznesl také námitku podjatosti soudce Mgr. Jiřího Gottwalda. Stěžovatel dále tvrdil, že krajský soud úmyslně zaměnil žalovaného (podle stěžovatele jím byla *„ČESKÁ REPUBLIKA-Krajský soud v Ostravě, IČO: 00215732, zastoupený předsedou Mgr. Jiřím Gottwaldem,*

Havlíčkovo nábř. č. 34, Ostrava 1“, nikoliv Krajský soud v Ostravě) a došlo i k záměně žalované věci (namísto „*usnesení ČR-Krajského soudu v Ostravě, č. j. 22A 198/2016-6 ze dne 5. 1. 2017*“, krajský soud věc označil „*usnesení Krajského soudu v Ostravě*“). Stěžovatel též vytkl, že krajský soud věc neprojednal veřejně.

[5] V další části kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil názor, že soudy při výkonu soudnictví vystupují v postavení správního orgánu a že jde o výkon veřejné správy; proto mají krajské soudy pravomoc přezkoumat ve správním soudnictví též soudní rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasil ani se zněním výroku napadeného usnesení (*„žaloba se odmítá“).* Měl za to, že krajským soudem použitý § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se týká neurčitých návrhů, neboť text zákona používá slova „odmítnutí návrhu“, nikoliv „odmítnutí žaloby“. Dospěl-li krajský soud k závěru o nepřípustnosti stěžovatelovy žaloby, měl podle stěžovatele postupovat podle § 68 s. ř. s. Ze všech těchto důvodů stěžovatel považoval napadené usnesení za „*zmatečné, nepřezkoumatelné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR*.“ Nakonec vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu kasační stížnosti stěžovatele. Přitom dospěl k závěru, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 3 As 179/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014, 8 As 193/2016 a desítky dalších). Stěžovatel v těchto věcech podává „*správní žaloby*“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „*zjevně neúspěšné návrhy*“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími „*správními žalobami*“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „*bludný kruh*“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil.

[7] V nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „*správní žalobu*“ proti soudnímu rozhodnutí. Stěžovatel v ní však neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o tom, že nemá pravomoc věc projednat. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, a to

přesto, že mu bylo v desítkách předchozích rozhodnutí i Nejvyšším správním soudem vysvětleno, že jím volené postupy nelze akceptovat (srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2017, čj. 8 As 1/2017-10).

[9] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Také o možnosti vznést účinně námitku podjatosti proti soudcům krajského soudu za situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno, byl stěžovatel nesčetněkrát poučen. K neopodstatněnosti takové námitky není třeba ničeho dalšího doplňovat.

[10] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud pro zneužití práva kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s., aniž ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s. nařizoval jednání.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. dubna 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu